

бързо послужи съ кафе Азиза и сички насъ, и ний се поотпуснахме.

На-около бѣше вече сичко доста утихнало, повечето затворници си бѣха лѣгнали, само се чуеше звънялия стражаревъ гласъ вънъ на дворѣтъ, който пѣяше едни любовни мелодии, като проклинаше, може би, орисницата, която го дръпнала отъ прегръдкитѣ на любовницата му.

Азизъ бѣше нѣкакъ много замисленъ, сърбаше кафето и гледаше на страна, — а ний, по обичая си, шегувахме се и се смѣяхме.

Азизъ бѣше около на дваисетъ и осемъ до трийсетъ години, възчеръ и живъ момъкъ; бѣше въобще добъръ и приятенъ човѣкъ, и обичаше да се попохвалява че една гъркиня го много любяла.

Азъ го помолихъ, колкото е възможно по-систематично и по изцѣло да ми раскаже Джехадовата работа — да захване отъ начало и да искара до край. Той ме погледна, непродума нищо, и като пустна отъ цигарата си гжстъ димъ, захвана:

II.

„Джехадъ е родомъ отъ Дивритъ, както и азъ, и още отъ дѣтинство играяхме си по търговетѣ и по краищата на нашия градецъ. Същамъ се, че още въ дѣтинството си бѣше много жестокъ и отмъстителенъ; когато нѣкой го докачѣше, той се растреперваше отъ сърдития, посиняваше и лицето му не се разведдрѣваше до като си не отвърнѣше. Но иначе не бѣше злобенъ, и азъ го много обичахъ, защото държѣше рѣчь.

Между това, когато порастнахъ, на мене падна жребие да отида на войска. Слѣдъ разни сполуки и несполуки, додохъ въ Цариградъ, гдѣто, слѣдъ като си изслужихъ седемѣтъ години въ войската, записахъ